

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Mirosław Ziaja
Sędziowie	SSA Marek Charuza SSA Iwona Hyła (spr.)
Protokolant	Ewelina Polok

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Rybniku Mariusza Sobieraja

po rozpoznaniu w dniu 17 września 2020 roku sprawy

J. K. s. A. i J., ur. (...) w **S.** oskarżonego z art. 270 § 2 k.k. i inne

na skutek apelacji obrońcy oskarżonego, pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych i prokuratora,

od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach Ośrodka Zamiejscowego w Rybniku V Wydziału Karnego z dnia 8 października 2019 roku, sygn. akt V K 73/18

1. uchyla zaskarżony wyrok w pkt 6 i na podstawie art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 414 §1 k.p.k. umarza wobec oskarżonego J. K. postępowanie karne o czyn zarzucany mu w pkt II określony w przepisie art. 276 k.k. i w tej części na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 640 § 1 k.p.k. w zw. z art. 632a § 1 k.p.k. kosztami procesu obciąża Skarb Państwa;

2. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) przyjmuje, iż czyny przypisane oskarżonemu J. K. w punktach 1 i 2 stanowią jeden czyn ciągle popełniony w okresie od 10 do 11 kwietnia 2013 r. określony w przepisie art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., za co na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 i 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 80 (osiemdziesiąt) złotych;

b) uchyla rozstrzygnięcia z punktów 3, 4, 5 i w to miejsce na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. oraz art. 72 § 1 pkt 1 k.k. i art. 73 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawiesza oskarżonemu wykonanie orzeczonej wyżej kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata, oddając go w okresie próby pod dozór kuratora i zobowiązując jednocześnie do informowania kuratora o przebiegu okresu próby;

- c) z punktu 7 eliminuje sformułowanie „ powiększone o kwotę 745,20 podatku VAT – łącznie po 3985,20 zł ”;
3. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
4. zasądza od oskarżonego J. K. na rzecz oskarżycieli subsydiarnych G. S., S. S., C. A. oraz D. A. kwoty po 1200 (jeden tysiąc dwieście) zł tytułem zwrotu kosztów ustanowienia pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;
5. zasądza od oskarżonego J. K. na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w wysokości 20 (dwadzieścia) zł oraz opłatę za obie instancje w kwocie 1900 (jeden tysiąc dziewięćset) zł.

SSA Iwona Hyła SSA Mirosław Ziaja SSA Marek Charuza

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 92/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. **Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Okręgowego w Gliwicach Wydziału Zamiejscowego w Rybniku z dnia 8 października 2019 r. sygn. akt V K 73/18.

1.2. **Podmiot wnoszący apelację**

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. *Granice zaskarżenia*

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. *Wnioski*

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. *Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy*

1.5. *Ustalenie faktów*

1.1.3. <i>Fakty uznane za udowodnione</i>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				

1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. **Ocena dowodów**

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Apelacja prokuratora.	# zasadny	

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na uznanie oskarżonego za winnego odpowiednio w dniu 10 kwietnia 2019 r.

i 11 kwietnia 2019 r., a więc po skierowaniu odpowiednio w dniu 7 czerwca 2018 r. przeciwko J. K. subsydiarnego aktu oskarżenia zrzucanych mu przestępstw spenalizowanych w art. 13 § 1 k.k.

w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., podczas gdy ocena tego materiału dowodowego dokonana zgodnie z zasadami logicznego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzi do przeciwnego wniosku,

- obrazę art. 424 § 1 k.p.k. mającą wpływ na treść orzeczenia polegającą na niewskazaniu w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku dla czego sąd uznał, iż oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów w dniach

10 i 11 kwietnia 2019 r., jakie tego dnia podjął działania sprawcze, nadto nie wskazał jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dla czego nie uznał dowodów przeciwnych, co niewątpliwie utrudniło ocenę poczynionych przez sąd ustaleń, wobec braku elementarnych składników, które powinny być ujęte w uzasadnieniu, co powoduje, że trudno jest ustalić motywacje jakimi kierował się sąd wydając zaskarżone rozstrzygnięcie,

- obrazę art. 631 k.p.k. mającą wpływ na treść orzeczenia, polegającą

częściowo zasadny

niezasadny

	na niewskazaniu w punkcie 6 zaskarżonego wyroku zarówno podstawy prawnej, jak i wysokości kwoty częściowego obciążenia w tym zakresie kosztami postępowania oskarżyciela substydniarnego (...) sp. z o.o. w zakresie uniewinnienia J. K. od popełnienia czynu z art. 276 k.k.	
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Sąd I instancji nie dopuścił się obrazy przepisów prawa procesowego wskazanych w apelacji, w związku z tym nie doszło również do błędu w ustaleniach faktycznych będących podstawą zaskarżonego wyroku.		
Wniosek		
O uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania jest oczywiście bezpodstawny. Brak jakichkolwiek przesłanek do wydania przez sąd odwoławczy takiego rozstrzygnięcia. Nie zachodzi sytuacja, o jakiej mowa w treści art. 437 § 2 k.p.k. Uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może wszak nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art.		

439 § 1, art. 454, lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. W apelacji prokuratora nie postawiono zarzutu zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej. Ponadto oskarżyciel nie sprecyzował, w jakim celu, jego zdaniem, zachodzi konieczność przeprowadzenia przewodu sądowego w całości. Treść uzasadnienia apelacji świadczy bowiem o tym, że generalnie nie dopatruje się w zachowaniu oskarżonego sprawstwa w zakresie przypisanych mu czynów, co sugerowałoby, iż wniosek apelacji winien zostać sformułowany jako żądanie zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od postawionych mu w subsydiarnym akcie oskarżenia zarzutów. Tego jednak skarżący wprost nie wyeksplikował, a kierunek zaskarżenia wskazany został przecież na korzyść oskarżonego.

Zupełnie niezrozumiały jest także zarzut obrazy przepisu art. 631 k.p.k., albowiem skarżący nie wyjaśnia w jakim zakresie przepis ten miałby zostać naruszony. Nie jest rolą sądu odwoławczego snucie domysłów na temat tego, co apelujący – podmiot profesjonalny reprezentujący oskarżyciela publicznego - miał na myśli i czy zarzuca obrazę danego przepisu przez jego niezastosowanie, czy właśnie przez błędne zastosowanie. I choć sąd

I instancji nie wskazał podstawy prawnej rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu w punkcie 6 wyroku, ani nie odniósł się do niej w pisemnym uzasadnieniu, co w istocie utrudniło formułowanie zarzutów pod adresem orzeczenia, to z całą pewnością podstawą

do obciążenia Skarbu Państwa kosztami procesu w części uniewinniającej nie mógł być art. 631 k.p.k. - jak podnosi to prokurator – gdyż dotyczy on zdecydowanie innych sytuacji procesowych. Przepis ten ma wprawdzie swoje odpowiednie zastosowanie

w postępowaniach toczących się na skutek wniesienia subsydiarnego aktu oskarżenia po myśli art. 640 § 1 k.p.k., lecz wyłącznie w sytuacjach odstąpienia od wymierzenia kary z powodu wzajemności krzywd lub wyzywającego zachowania się oskarżyciela prywatnego, jak również biorąc pod uwagę liczbę i rodzaj zarzutów, od których oskarżony został uniewinniony. Wówczas to sąd może obciążyć oskarżonego poniesionymi przez oskarżyciela kosztami procesu tylko częściowo. Jak wynika z rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 6 zaskarżonego wyroku, sąd obciążył oskarżycieli subsydiarnych kosztami procesu w części uniewinniającej, a zatem słusznie zastosował przepis art. 632 pkt 1 k.p.k., a nie przepis art. 631 k.p.k. Wyjaśnienia wymaga, że apelujący – w razie gdyby zarzucił nietrafne niezastosowanie normy zawartej w przepisie art. 631 k.p.k., musiałby wykazać w czym upatruje uchybienie sądu i z czego konkretnie miałyby ono wynikać, natomiast w wywiedzionej apelacji nie znajdziemy jakichkolwiek w tym zakresie argumentów.

3.2.

Apelacja obrońcy oskarżonego.

- obraza przepisów postępowania, mająca istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

granicy swobodnej oceny dowodów i niewszechstronną oraz sprzeczną z zasadami doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego, w efekcie czego sąd I instancji bezkrytycznie dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonych, odmawiając przy tym wiary wyjaśnieniom oskarżonego oraz zeznaniom jego żony, wadliwie interpretując treść ugody z dnia 19 marca 2007 r., a także wyciągnięcie z treści materiału dowodowego nieuprawnionych wniosków, co doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść rozstrzygnięcia (szczegółowe rozwinięcie zarzutu na k. 1v apelacji),

- obraza przepisów postępowania mająca istotne znaczenie dla zapadłego rozstrzygnięcia, a to art. 424 § 1 k.p.k., przejawiająca się treścią sporządzonego w sprawie uzasadnienia, gdzie nie wyjaśniono zasadniczych okoliczności faktycznych, tj. nie wiadomo jakie czynności sprawcze oskarżonego miały przesądzać o popełnieniu przez niego przestępstwa, nie wiadomo też w jaki sposób sąd ocenił poszczególne dowody, bowiem poza fragmentarycznymi odniesieniami brak jest całościowej konstatacji w tym zakresie,

- obraza przepisów postępowania mająca istotne znaczenie dla zapadłego rozstrzygnięcia, tj. art. 632 pkt 1 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie i nieprzyznanie na rzecz oskarżonego od oskarżycieli subsydiarnych kosztów ustanowienia obrońcy w sprawie zgodnie z normami przepisany

	<p>w zakresie, w jakim uniewinniono oskarżonego od zarzucanego mu czynu, co sprawia, że koszty takie powinni ponieść oskarżyciele substydiarni, a treść rozstrzygnięcia powinna zawierać należną kwotę tak, aby orzeczenie nadawało się do wykonania.</p>	
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Sąd I instancji nie dopuścił się obrazy przepisów prawa procesowego wskazanych w apelacji, w związku z tym nie doszło również do błędu w ustaleniach faktycznych będących podstawą zaskarżonego wyroku.		
Wniosek		
O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od wszystkich zarzucanych mu czynów oraz o zasądzenie na jego rzecz od oskarżycieli substydiarnych kosztów ustanowienia obrońcy w sprawie zgodnie z normami przepisanyymi.	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Sąd Okręgowy nie naruszył wskazanych w apelacji przepisów prawa procesowego, zebrane dowody ocenił w sposób rzetelny i prawidłowy, trafnie odrzucając wyjaśnienia oskarżonego, jako że były one niewiarygodne i sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego, stanowiąc wyłącznie przyjętą przez oskarżonego linię obrony. W związku z tym		

nie doszło także do błędnych ustaleń faktycznych w przedmiocie winy i sprawstwa oskarżonego. Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu zawarte w punkcie 6 na chwilę wyrokowania było również prawidłowe, niemniej jednak na skutek dokonanej kontroli odwoławczej doszło do uchylecia tego punktu wyroku i umorzenia postępowania w zakresie czynu z art. 276 k.k., zatem zarzut dotyczący obrazy art. 632 pkt 1 k.p.k. zdezaktualizował się w pewnym stopniu, niemniej jednak sąd odwoławczy odniesie do niego szerzej w dalszej części uzasadnienia.

3.3.

Apelacja pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych.

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się przypisanych mu w punkcie 1 i 2 wyroku czynów odpowiednio 10 i 11 kwietnia 2019 r., podczas gdy z materiału dowodowego wynika, iż oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów we wskazanych datach dziennych i miesięcznych, ale w roku 2013,

- błąd w ustaleniach faktycznych
- co do punktu 6, w części uniewinniającej oskarżonego - poprzez przyjęcie, że oskarżenie nie wykazało, aby oskarżony zabrał weksle z siedziby spółki (...), a następnie je ukrywał w sytuacji, gdy chronologia zdarzeń, jak również materiał dowodowy w sprawie pozwala na przyjęcie sprawstwa oskarżonego również co do kradzieży i ukrywania weksli przez oskarżonego.

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Przyjęte przez sąd I instancji błędne daty roczne poszczególnych zachowań oskarżonego, które polegały na złożeniu w dniach 10 i 11 kwietnia 2013 r. pozwów o zapłatę przeciwko pokrzywdzonym w postępowaniu nakazowym, przy wykorzystaniu zabranych bezprawnie z siedziby spółki weksli i wypełnionych niezgodnie z wolą osób podpisanych na wekslu, wynikały nie tyle z błędnych ustaleń faktycznych, co z oczywistych omyłek pisarskich, jakich dopuścił się Sąd Okręgowy co do daty rocznej. Daty 10 i 11 kwietnia 2013 r. stanowią moment złożenia w biurze podawczym Sądu Okręgowego w Gliwicach Ośrodka Zamiejscowego w Rybniku pozwów o zapłatę i wynikają z przystawionych na pismach odcisków prenat. Omyłki te nastąpiły podczas przygotowywania i edycji tekstu wyroku. Wprawdzie okoliczność, że pomyłka taka nastąpiła nie wynika z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, gdyż sąd I instancji wprost się do tej omyłki nie przyznaje i w tym błędzie pozostaje, to zdaniem Sądu Apelacyjnego wyłącznie w takim kontekście to uchybienie należy traktować. Świadczy o tym chociażby data wniesienia subsydiarnego aktu oskarżenia (czerwiec 2018 r.) oraz daty pierwszych rozpraw wyznaczanych przez sądem I instancji, które – gdyby przyjąć rozmyślne i celowe działanie sądu meriti co do przyjęcia daty rocznej na 2019 rok - musiałyby odbyć się wcześniej, niż oskarżony miał się dopuścić czynu z art. 13 §1</p>	

k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k., jakiego popełnienie przypisał mu sąd meriti. Rozumowanie takie prowadzi do oczywiście absurdalnych wniosków, jakoby oskarżony przypisanych mu czynów miał się dopuścić dopiero w trakcie prowadzonego przeciwko niemu postępowania przed Sądem Okręgowym w Gliwicach w niniejszej sprawie.

Odnośnie punktu 6 zaskarżonego wyroku uznano, iż czyn oskarżonego polegający na zabranii z siedziby spółki (...) sp. z o.o. dwóch weksli podpisanych przez pokrzywdzonych i ukrywaniu ich przez kilka lat bez jakiegokolwiek podstawy prawnej ku temu, a następnie ich wypełnienie niezgodnie z wolą osób podpisanych a następnie użycie w celu dokonania tzw. oszustwa sądowego, stanowić będzie czyn współukarany uprzedni, w stosunku

do przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

w zw. z art. 270 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., za które J. K. skazany został w punktach 1 i 2 zaskarżonego wyroku. Sąd I instancji dopuścił się więc w tym zakresie błędu w ustaleniach faktycznych, przyjmując, iż do popełnienia takiego czynu przez oskarżonego nie doszło, gdyż „nie wykazano aby posiadanie w swoich zasobach blankietów weksli z podpisami pokrzywdzonych stanowiło występki z art. 276 k.k.” .

Wniosek

O zmianę wyroku w punkcie 1 i 2 poprzez przyjęcie, że oskarżony dopuścił się przypisanych mu czynów w roku 2013,

zasadny

częściowo zasadny

<p>uchylenie wyroku w punkcie 6 i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania. Zasadzenie na rzecz oskarżycieli subsydiarnych kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu odwoławczym, według norm przypisanych.</p>	<p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Zasła konieczność zmiany zaskarżonego wyroku w punkcie 1 i 2 w związku z przyjęciem działania w warunkach opisanych w art. 12 k.k. (w brzmieniu obowiązującym przed 30 czerwca 2015 r.) i choć obowiązujące obecnie przepisy stanowią, iż podstawą apelacji nie mogą być wyłącznie zarzuty, których uwzględnienie mogłoby nastąpić w trybie określonym w art. 105, art. 420 lub art. 626, sąd odwoławczy dokonując zmiany co do przyjęcia działania z góry powziętym zamiarem w odniesieniu do zachowań oskarżonego opisanych w punktach 1 i 2, ustalił jednocześnie prawidłową datę popełnienia czynu ciągłego wskazując, iż do jego popełnienia doszło w dniach od 10 do 11 kwietnia 2013 r.</p> <p>Odnosnie zarzutu dotyczącego punktu 6 zaskarżonego wyroku uznając, iż zachowanie oskarżonego opisane w punkcie II części wstępnej wyroku z art. 276 k.k. w odniesieniu do weksli stanowi czyn współukarany uprzedni w stosunku do czynu ciągłego art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k., uchylił rozstrzygnięcie z punktu 6 i na podstawie art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 414 §1 k.p.k.</p>		

umorzył postępowanie karne wobec oskarżonego J. K.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok utrzymano w mocy w pozostałym zakresie, tj. co do punktów 1 i 2 w zakresie przypisania sprawstwa i winy oraz w części dotyczącej opisu poszczególnych zachowań oskarżonego, nadto co do punktu 7 w części dotyczącej zasądzenia od niego na rzecz oskarżycieli subsydiarnych kosztów związanych z ustanowieniem w sprawie pełnomocnika oraz punkt 8, w zakresie obciążenia oskarżonego kosztami postępowania.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Sąd I instancji procedował w niniejszej sprawie co do zasady prawidłowo, nie naruszając podstawowych zasad procesu karnego oraz poczynił trafne ustalenia faktyczne prowadzące do uznania sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie zarzutów postawionych w punktach I i III, zaś swoje stanowisko w sposób jasny i przekonujący uzasadnił w pisemnych motywach. Lektura uzasadnienia wskazuje, iż sąd orzekający miał w polu widzenia wszystkie dowody zebrane w toku postępowania, zarówno te dla oskarżonego niekorzystne, jak i te, przemawiające na jego korzyść. Jak wynika z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, sąd meriti zapoznał się	

ze wszystkimi dowodami jakie strony mu przedstawiły, rozważył je oraz dokonał wyboru, którym z nich daje wiarę, a którym tej wiary odmawia i z jakiego powodu.

Nie sposób więc skutecznie wywodzić, jak czyni to prokurator i obrońca oskarżonego, że doszło do dokonania przez sąd meriti błędnych ustaleń faktycznych w zakresie przypisanych oskarżonemu czynów. Sąd meriti wnikliwie rozważył wersję podaną w toku procesu przez oskarżonego i trafnie ocenił, że nie zasługuje ona na wiarę. Powołał się przy tym na zasady doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania prawidłowo konstatując, że niezrozumiałym jest sytuacja, w której wierzyciel – oskarżony – przez lata pozostając w niedostatku i biedzie, zapomina o wierzytelnościach, które są mu rzekomo należne od pokrzywdzonych. Oskarżony miał – według jego twierdzeń – już w 2008 r. odnaleźć weksle podpisane przez pokrzywdzonych i przypomnieć sobie o okolicznościach, w jakich miały zostać wystawione. A co najdziwniejsze, przez następne 5 lat, w najgorszym dla niego czasie jak chodzi o sytuację materialną, zwlekać z dochodzeniem płynących z nich (rzekomych) należności. Zadziwiająca jest także, że oskarżony nie zgłosił swych należności w toku procesu karnego, jaki prowadzony był przeciwko niemu o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., popełnione na szkodę spółki (...), przed Sądem Rejonowym w Rybniku III K 1013/06. Sprawa zakończyła się wyrokiem skazującym wydanym w trybie art. 387 k.p.k. Zanim w dniu 19.03.2007 r. zapadło prawomocne już orzeczenie, doszło do zawarcia ugody, na mocy której uznano, że z dniem podpisania ugody wygasają wszystkie roszczenia wynikające pomiędzy stronami ze stosunku spółki, bądź innych podstaw prawnych i strony nie będą dochodziły innych roszczeń. Gdyby w istocie po stronie oskarżonego istniały jakieś inne – nawet prywatne wierzytelności wobec pokrzywdzonych – nie wynikające ze stosunku spółki, wydaje się całkowicie nielogicznym i niezrozumiałym, aby miał ich w ugodzie nie zasygnalizować, czy też nie wyrazić chęci ich zwrotu od pokrzywdzonych. Na rozprawie przed wydaniem wyroku pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych oświadczył, iż w następstwie zawarcia ugody szkoda wyrządzona przestępstwem została naprawiona i cofnął wniosek złożony w trybie art. 46 § 1 k.k.

Słusznie sąd meriti zwraca także uwagę na to, że w aktach spraw cywilnych sygn. akt

II Nc 47/13 oraz 46/13 dołączone zostały wprawdzie dowody wpłat na rzecz pokrzywdzonych, ale brak jest jakiegokolwiek potwierdzenia, iż zostały one przez nich przyjęte. Oskarżony nie przedstawił żadnego pokwitowania, iż pokrzywdzeni mieli otrzymać pieniądze z tytułu tych wpłat. Przypomnieć trzeba, że to właśnie oskarżony zajmował się w spółce (...) księgowością i czuwał nad ekonomiczną stroną firmy, a jak wynika z opinii zasięgniętej w toku śledztwa, sposób prowadzenia dokumentacji księgowo – finansowej pozostawał wiele do życzenia. Generalna zaś konstatacja bieglego na temat rzetelności dokumentów źródłowych jest taka, iż nie mogą one stanowić dowodu istnienia operacji finansowych, jakie rzekomo obrazują. Pokrzywdzeni jasno i kategorycznie zaprzeczali, aby jakiegokolwiek inne należności – w tym z tytułu rzekomych wpłat dokonanych przez oskarżonego na ich rzecz miały miejsce. Przyznali, że w latach kiedy (...) prowadzona była w formie spółki cywilnej zdarzało się im podpisywać weksle in blanco, mieli wówczas pełne zaufanie do oskarżonego, a w tamtym czasie weksle stanowiły stały instrument współpracy z bankami, zwłaszcza jako gwarancja udzielanych kredytów. Stąd właśnie, jak przypuszczają, w zasobach oskarżonego znalazły się przedmiotowe weksle. Opuszczając spółkę oskarżony zabrał je, nie mając prawa nimi dysponować, zaś w roku 2013, wypisał je wbrew woli pokrzywdzonych, którzy złożyli na nich swe podpisy działając w dobrej wierze i będąc przekonanymi, że weksle zostaną wykorzystane w sposób zgodny z ich wolą, zaś oskarżony wykorzystał je wbrew ich woli i wiedzy, chcąc w ten sposób wyłudzić nienależne świadczenia. Dla obalenia też oskarżonego przywołał sąd meriti liczne argumenty podnoszone również przez pokrzywdzonych, Sąd Apelacyjny w całości akceptuje ocenę dowodów zaprezentowaną na k. 3 – 9 pisemnych motywów zaskarżonego wyroku. Powielanie tychże rozważań, w sytuacji utrzymania wyroku w mocy w tym zakresie jawi się jako zbędne. Wbrew twierdzeniom prokuratora i obrońcy oskarżonego analiza dowodów jest wnikliwa i szczegółowa, zgodna z dyrektywami określonymi w treści art. 424 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy jasno wskazuje którym dowodom daje wiarę, z jakich przyczyn, a którym dowodom tego waloru odmawia. Nieuprawniona jest zatem krytyka tej części orzeczenia sądu I instancji. Choć w istocie uzasadnienie zawiera pewne mankamenty, to z całą pewnością nie dotyczą one tej jego części, w jakiej sąd rozważa nad dowodami i je analizuje. Trafna była również – co do zasady - przyjęta dla poszczególnych zachowań oskarżonego kwalifikacja prawna z art. 13 §

1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. Niewątpliwie oskarżony działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej posługując się weksłami in blanco opatrzonym podpisami S. S. jako wystawcy weksła i G. S. jako poręczyciela wekslowego oraz D. A. jako wystawcy weksła oraz C. A. jako poręczyciela wekslowego, przez siebie wypełnionym niezgodnie z wolą podpisanych na weksłu osób, usiłował doprowadzić ww. osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 210.516,36 zł oraz w kwocie 140.630,33 zł w ten sposób, iż wytoczył w okresie od 10 do 11 kwietnia 2013 r. p-ko S. S. i G. S. powództwo o zapłatę w postępowaniu nakazowym kwoty 210.516,36 zł, a p-ko D. A. i C. A. powództwo o zapłatę w postępowaniu nakazowym kwoty 140.630,33 zł, na poparcie żądań pozwu załączając przedmiotowe weksle – przy czym celu nie osiągnął wobec skutecznego wniesienia sprzeciwu od wydanego w dniu 30 kwietnia 2019 r. przez Sąd Okręgowy w Gliwicach – Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku II Wydział Cywilny nakazu zapłaty w sprawie II Nc 47/13 i wydanego w dniu 17 kwietnia 2013 r. przez Sąd Okręgowy w Gliwicach – Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku II Wydział Cywilny w sprawie II Nc 46/13 nakazu zapłaty dochodzonych kwot.

Sąd Apelacyjny dokonał jednak zmiany w zakresie punktu 1 i 2. O powodach zmian mowa będzie w części 5.2 niniejszego uzasadnienia.

Utrzymano w mocy rozstrzygnięcie o zasądzeniu od oskarżonego na rzecz oskarżycieli subsydiarnych kosztów ustanowienia w sprawie jednego pełnomocnika. Zmiana dotyczyła wyeliminowania sformułowania o powiększeniu przyznanej kwoty o 745,20 podatku VAT, o czym mowa będzie poniżej. Rozstrzygnięcie to ma swe oparcie w przepisie art. 627 k.p.k.

1.8. *Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji*

5.2.1.

Przedmiot i zakres zmiany

Zmieniono zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- przyjęto, iż czyny przypisane oskarżonemu J. K. w punktach 1 i 2 stanowią jeden czyn ciągły popełniony

w okresie od 10 do 11 kwietnia 2013 r. określony w przepisie art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 2 k.k.

w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca

2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., za co na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 i 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca

2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., wymierzono mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 80 złotych;

- uchylono rozstrzygnięcia z punktów 3, 4, 5 i w to miejsce na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k.

i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. oraz art. 72 § 1 pkt 1 k.k. i art. 73 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawieszono oskarżonemu wykonanie orzeczonej wyżej kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący lata, oddając go w okresie próby pod dozór kuratora i zobowiązując jednocześnie do informowania kuratora o przebiegu okresu próby;

- z punktu 7 wyeliminowano sformułowanie „powiększone o kwotę 745,20 podatku VAT – łącznie po 3985,20 zł”;

Zwięźle o powodach zmiany

Działania oskarżonego polegające na wystąpieniu z powodztwami o zapłatę przeciwko D. A., S. S., C. A. oraz G. S. podjęte zostały przez niego z góry powziętym zamiarem, w krótkich – bo jednodniowych - odstępach czasu. Stąd zasadne było przyjęcie konstrukcji ciągu przestępstw opisanej w art. 12 § 1 k.k. – uprzednio w art. 12 k.k.

Dla zachowań J. K. przyjęto jako względniejszy stan prawny obowiązujący przed zmianami przepisów Kodeksu karnego, jakie obowiązują od dnia 1 lipca 2015 r. Należało w efekcie orzec jedną karę, za przypisany oskarżonemu czyn ciągły. Kara ta odpowiada dyrektywom jej wymiaru, opisanym w art. 53 d.k.k. i stanowi wystarczająca nauczka dla oskarżonego a nadto winna wdrożyć go w przyszłości do przestrzegania porządku prawnego. Wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres lat 3 tytułem

próby, oddając go w okresie próby pod dozór kuratora i zobowiązując jednocześnie do informowania kuratora o przebiegu okresu próby.

Co się zaś tyczy konieczności wyeliminowania z rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 7 sformułowania o powiększeniu kwoty należnej oskarżycielom subsydiarnym z tytułu ustanowienia w sprawie jednego pełnomocnika o podatek VAT, to jest rzeczą oczywistą,

iż nie miał racji sąd meriti w tym zakresie uznając, że do kwoty wyliczonej według minimalnych stawek Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r. z późn. zm.), należało doliczyć podatek VAT. Byłoby to uzasadnione wyłącznie wówczas, gdyby pełnomocnik wykazał, że taki podatek odprowadza, a do kwoty jakie uiścili na jego rzecz pokrzywdzeni, taką należność doliczył i ją od strony uzyskał (porównaj Postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 27 marca 2008 r. II AKz 147/08). W innych sytuacjach podatek VAT doliczony zostaje wyłącznie wówczas, jeśli obrońca bądź pełnomocnik ustanowiony zostaje z urzędu, co wprost wynika z § 4 pkt 3 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z dnia 18 października 2016 r. z późn. zm.) W konsekwencji Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 7 w sposób wyżej wskazany.

1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
5.3.1.1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.

Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność postępowania	umorzenia # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
<p>Uchylono zaskarżony wyrok w pkt 6 i na podstawie art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 414 §1 k.p.k. umorzono wobec oskarżonego J. K. postępowanie karne o czyn zarzucany mu w pkt II określony w przepisie art. 276 k.k.</p> <p>Jak już wyżej wskazano, czyn oskarżonego polegający na zabranii z siedziby spółki (...) sp. z o.o. dwóch weksli podpisanych przez pokrzywdzonych i ukrywaniu ich przez kilka lat bez jakiegokolwiek podstawy prawnej ku temu, a następnie ich wypełnienie niezgodnie z wolą osób podpisanych i użycie w celu dokonania tzw. oszustwa sądowego, stanowić będzie czyn współukarany uprzedni, w stosunku do przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym do</p> <p>30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., za które J. K. skazany został w punktach 1 i 2. Nie ma wątpliwości, w świetle jednoznacznych dowodów w postaci przede wszystkim zeznań pokrzywdzonych, iż oskarżony w czasie kiedy był współnikiem spółki (...) był wielokrotnie w posiadaniu dokumentacji do tejże spółki należącej, choćby</p>		

z racji pełnionej w niej funkcji. Kiedy doszło pomiędzy wspólnikami do nieporozumień i w efekcie do złożenia zawiadomienia przez pokrzywdzonych w roku 2006 o popełnieniu przestępstwa przez oskarżonego, J. K. zabrał dokumenty w postaci 2 weksli z podpisami D. A., S. S., C. A. oraz G. S.. Oczywistym jest, że nie miał prawa już nimi dysponować, jako że nie dokumentowały one zdarzeń związanych z prywatnymi transakcjami zawartymi pomiędzy w/w osobami a oskarżonym, tylko stanowiły dokumenty należące do spółki (...) i w związku z jej działalnością zostały podpisane przez pokrzywdzonych. Nie dokumentowały one jakiegokolwiek rzeczywistego zdarzenia gospodarczego pomiędzy nim a pokrzywdzonymi jako osobami fizycznymi, choć tylko w takiej sytuacji mogły przez niego zostać wykorzystane. Obowiązkiem oskarżonego, w momencie zakończenia współpracy z firmą (...), był zwrot wszelkich dokumentów będących w jego posiadaniu na rzecz prawowitego właściciela, tj. spółki (...) i jej wspólników. Oskarżony świadomie tego nie uczynił i czekając na stosowny moment postanowił wykorzystać je w celu dokonania oszustwa. To ostatnie przestępstwo nie mogłoby zostać popełnione bez uprzedniego zachowania oskarżonego polegającego na zaborze dwóch weksli i ich późniejszym ukrywaniu, wbrew woli właścicieli. Stąd uznanie przez sąd odwoławczy, że czynność ta, stanowiąca jednocześnie znamiona występku z art. 276 k.k. winna zostać potraktowana jako czyn współukarany uprzedni w stosunku do przestępstwa głównego, jakim było dokonanie oszustwa sądowego

na szkodę pokrzywdzonych. W takiej sytuacji – zgodnie z utrwalonym już w tej mierze orzecnictwem i poglądami doktryny – postępowanie o taki czyn musi ulec umorzeniu. Niewątpliwym jest, iż jeżeli chodzi o czyn współukarany uprzedni, to zastosowanie omawianej konstrukcji może mieć miejsce wówczas, gdy po pierwsze - występuje ścisła więź dwu przestępstw o charakterze "środka do celu", tworząca zwartą całość zachowania się sprawcy, w szczególności chodzi tu - choć nie tylko - o fazy stadialne czynu zabronionego i przygotowanie (gdy jest karalne), usiłowanie, które zostają wyeliminowane przez dokonanie tego czynu,

a po wtóre - gdy czyn uprzedni, będący środkiem do celu zawiera nieporównanie niższy ładunek społecznej szkodliwości, co z kolei wymaga dogłębnych ocen i wyważenia stopnia szkodliwości obu tych czynów, a także rozważenia hipotetycznego wpływu skazania za oba czyny na ukształtowanie ewentualnej kary łącznej. Taka sytuacja bez wątpienia ma miejsce w niniejszej sprawie. I choć ustawodawca nie ustanowił wyraźnej regulacji co do treści rozstrzygnięcia w przypadku przyjęcia przez sąd konstrukcji czynów współukaranych, to jednak rozstrzygnięcie o umorzeniu postępowania

w zakresie takiego czynu uzasadnia fakt, że wyliczenie okoliczności wyłączających ściganie (negatywne przesłanki procesowe) nie jest wyczerpujące, a w art. 17 § 11 k.p.k. przewidziana jest klauzula ogólna, obejmująca wszystkie inne okoliczności wyłączające ściganie lub nakazujące umorzenie wszczętego postępowania. Sąd odwoławczy z tej klauzuli

skorzystał, uznając, iż może ona stanowić podstawę do umorzenia postępowania karnego o czyn z art. 276 k.k., który niewątpliwie był środkiem do ostatecznego celu, jakim było późniejsze usiłowanie dokonania oszustwa sądowego. Nadto było to zachowanie o zdecydowanie niższym stopniu społecznej szkodliwości, niż przestępstwo główne.

Nie było również przeszkód do wydania takiej treści rozstrzygnięcia przez Sąd Apelacyjny. Jak stwierdza Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 lipca 2019 r. sygn. akt

V KS 20/19 Zawarta w art. 454 § 1 k.p.k. reguła ne peius odnosi się tylko do "skazania" oskarżonego. Nie dotyczy zatem możliwości uchylenia wyroku uniewinniającego i umorzenia lub zmiany wyroku uniewinniającego i warunkowego umorzenia postępowania albo zmiany wyroku umarzającego postępowanie (np. na podstawie art. 1 § 2 k.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k.) przez warunkowe jego umorzenie.

W części umarzającej postępowanie karne, na podstawie art. 632 pkt 1 k.p.k.

w zw. z art. 640 § 1 k.p.k. w zw. z art. 632a § 1 k.p.k. kosztami procesu obciążono Skarb Państwa. Sąd Apelacyjny nie nakładał obowiązku uiszczania kosztów procesu związanych ściśle z umorzeniem postępowania o czyn z art. 276 k.k. na oskarżycieli subsydiarnych, jako że przemawiały za tym względy słuszności, nadto uścili oni już opłatę związaną z subsydiarnym aktem oskarżenia. De facto nie doszło w sprawie do stwierdzenia, że oskarżony czynu tego nie popełnił, tak więc oskarżenie pod jego adresem

było zasadne, choć postępowanie zakończone zostało umorzeniem w tej części wyłącznie z przyczyn formalnych, a nie merytorycznych. Niesprawiedliwe zatem byłoby w odczuciu społecznym i indywidualnym, gdyby oskarżyciele mieli ponosić z tego tytułu jakiegokolwiek dodatkowe należności.

Odnosząc się jeszcze w kilku zdaniach o zarzutu obrońcy oskarżonego i prokuratora co do nieokreślenia wysokości kosztów procesu, jakie mieli ponieść oskarżyciele subsydiarni w związku z pierwotnym rozstrzygnięciem zawartym w punkcie 6, to kwestia ta zdezaktualizowała się w związku ze zmianą wyroku przez sąd odwoławczy. Choć nadal, wobec takiego brzmienia orzeczenia Sądu Apelacyjnego oskarżony może dochodzić od Skarbu Państwa zwrotu kosztów poniesionych z ustanowieniem obrońcy w sprawie (art. 632a § 1 k.p.k. w zw. z art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k.), to wyłącznie w takim zakresie, w jakim je poniósł w związku z oskarżeniem o czyn z art. 276 k.k., a nie

w związku z całym procesem, jaki przeciwko niemu się toczył. Zwrot oskarżonemu wyłożonych przez niego kosztów tytułem wynagrodzenia obrońcy z wyboru powinien być uwarunkowany obowiązkiem wykazania poniesienia rzeczywistych wydatków z tego tytułu. Skoro w uchwale Sądu Najwyższego 7 sędziów z dnia 28 stycznia 2016 r. sygn. akt I KZP 16/15 wskazano, iż wydatki związane z oskarżeniem, o których mowa w art. 630 k.p.k., to także wydatki poniesione przez oskarżonego w związku

z ustanowieniem w sprawie jednego obrońcy z wyboru, a w wypadku częściowego

<p>uniewinnienia oskarżonego lub częściowego umorzenia prowadzonego przeciwko niemu postępowania może on zatem domagać się od Skarbu Państwa w tej części zwrotu tych kosztów (OSNKW 2016/2/10, LEX nr 1963642, Prok.i Pr.-wkł. 2016/4/17, KZS 2016/2/4, OSP 2016/5/46, www.sn.pl, Biul.PK 2016/1-3/9, Biul.SN 2016/1/13, KSAG 2016/2/137) to wydaje się dopuszczalnym analogiczne stosowanie tego przepisu w sprawach z oskarżenia prywatnego i subsydiarnego. Kwestia ta może zostać rozstrzygnięta przed sądem I instancji, a orzeczenie zostanie wydane w oparciu o przepis art. 626 § 1 k.p.k. w sytuacji, jeśli oskarżony z takim wnioskiem wystąpi i jeśli będzie w stanie wykazać jaką część wydatków przeznaczonych na udział obrońcy przeznaczona była i ściśle związana z postępowaniem o czyn z art. 276 k.k.</p>		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
4 i 5	<p>Na mocy art. 627 k.p.k. Zasądzono od oskarżonego J. K. na rzecz oskarżycieli subsydiarnych G. S., S. S., C. A. oraz D. A. kwoty po 1200 zł tytułem zwrotu kosztów ustanowienia pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;</p> <p>Na mocy art. 627 k.p.k. w zw. z art. 636 k.p.k. zasądzono od oskarżonego J. K. na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w wysokości 20 zł oraz opłatę za obie instancje w kwocie 1900 zł.</p>

7. PODPIS
SSA Iwona Hyla SSA Mirosław Ziąja SSA Marek Charuza

1.11. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	prokurator
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	<p>punkty I, II I III wyroku (tak wskazano w apelacji, choć rozstrzygnięcia w zaskarżonym wyroku takiej numeracji nie zawierają.</p> <p>Najprawdopodobniej oskarżyciel odwoływał się do części wstępnej orzeczenia, choć jako podmiot profesjonalny powinien precyzyjnie określić przedmiot zaskarżenia)</p>
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkty od 1 do 8, z tym, iż w punkcie 7 w zakresie , w jakim wadliwie rozliczono koszty postępowania.
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.13. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	3	
Podmiot wnoszący apelację	pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana